

З Різдвом Христовим!

Так нехай сяє світло ваше перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла і прославляли Отця вашого Небесного (Мф. 5:16)

ВІСНИК ТЕРНОПІЛЬСЬКОЇ ЄПАРХІЇ

Число 1(48),
січень 2016 р. Б.

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА КИЇВСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ

<http://cerkva.te.ua>

Видається з благословення Високопреосвященнішого Нестора, архієпископа Тернопільського, Кременецького та Буцацького

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ

АРХІЄПІСКОПА ТЕРНОПІЛЬСЬКОГО, КРЕМЕНЕЦЬКОГО І БУЧАЦЬКОГО НЕСТОРА
Боголюбивим пастирям, чесному чернецтву та всім вірним Тернопільської єпархії Української Православної Церкви Київського Патріархату

Дорогі браття і сестри!
Христос народився!

Неймовірно прозора тиша глибокої ночі перед самим світанком. Темно-синє небо вкрите намистинами мерехтливих зірок, серед яких одна світить найбільш яскраво. Вона освітила не лише передмістя Вифлеєму, маленький вертеп із Новонародженим Немовлям, але й турботливо огорнула своєю благодаттю всю землю. Ось уже більше двох тисяч років тепле світло Різдвяної зірки зіграє серця всього людства. «Народ, що ходить у пітьмі, побачив світло велике; на тих, що жили в країні тіні смертної, світло засяяло». (Іс. 9, 2)

Нині звершується Таїнство нашого спасіння: Бог знову стає нашим Отцем, а ми повернулися в люблячі батьківські обійми після тисячолітнього рабства гріха та смерті. Христос народився, і ця новина назавжди змінила хід людської історії. Нас не залишено напризволяще, бо відтепер із нами Бог, той самий Бог, Який переміг гріх і смерть, подолав прірву, яка пролягла між Ним і нами після гріхопадіння прабатьків. «Чи може щось зрівнятися з нинішнім святом? - запитує святий Золотоуст. Бог на землі, а людина на Небі, ангели служать людям, люди спілкуються з ангелами та іншими небесними Силами. Демони втікають, смерть побита, рай відкритий, клятва знята, гріх зник, а провини прогнані, істина зійшла на землю. Природа, від якої Херувими берегли рай, сьогодні злучилася з Богом...» (Гомілія на Різдво Христове).

«З нами Бог! Розумійте, народи, і покоряйтеся, бо з нами Бог!». «З нами Бог» - це не просто слова з богослужіння Православної Церкви. Це - основа нашої віри. Це наша тверда впевненість у тому, що Господь ніколи не залишає нас без Свого захисту і допомоги. Це наша віра в те, що Творець і Спаситель завжди з нами, а ми з ним.

«Якщо Бог за нас, то хто проти нас?» (Рим. 8:31) - запитує апостол Павло і цим підкреслює, що ніхто не зможе подолати людину, яка перебуває під благословенням і захистом Господнім. «З нами Бог» - співали мученики, йдучи на страждання. «З нами Бог» - співали давньоруські воїни, йдучи в бій, захищаючи

православну віру та українську державу. І кожен з нас, перебуваючи в важких обставинах, також не повинен падати духом, бо з нами Бог!

Дорогі браття і сестри! Ми з вами живемо в нелегкий період історії. Вже майже два роки на сході нашої держави триває війна. Безбожний окупант не покидає нашу землю, продовжуючи забирати невинні життя, нести неспокій і відчуття небезпеки серед українців. У цей час інші держави світу, які мали бути нашими союзниками, намагаються зберігати нейтралітет, а тому не поспішають нам допомогати. І лише один Господь нас не залишає без Свого заступництва. Це Він допоміг нам вистояти тоді, коли здавалось, що ніхто і ніщо не допоможе. Це Він нині знову нагадує нам, що Він наш Саваоф і Спаситель, який приходить у світ врятувати нас із руки ворога - диявола та слуг його.

«Не надійтеся на князів, на синів людських, в них нема спасіння. Блажен, кому Бог Якова — помічник його; у кого надія на Господа Бога свого» (Пс. 145, 3-5) - співаємо ми кожної Літургії. Тому разом із пророком Давидом ми стверджуємо, що й у цих важких обставинах Господь не залишає нас Своєю милістю та щедротами. Якщо ми не втратимо віру в Бога, не відкладемо вбік надію на на-

шого Творця і Спасителя, то й Він не перестане нами опікуватися і допомагати. Звичайно, це не означає того, що Бог допоможе нам без жодних наших зусиль.

Усі ми, кожен із нас на своєму місці, повинен і надалі захищати свою Батьківщину та працювати для її процвітання та відродження. Ми повинні продовжувати допомагати нашим військовим, молитися за них і забезпечувати їх всім необхідним. А Господь, бачачи такі наші зусилля, благословить працю наших рук і скоро увінчає нас успіхом і перемогою.

Тому в жодному разі ми не повинні втрачати довіру до Бога. Якщо Бог Отець послав Свого Єдинородного Сина, щоб дати людству можливість осягнути Царство Небесне, то не залишить наш народ і в час нелегких випробувань. Україна переможе, зміцніє та відродиться як сучасна європейська держава, гідна своїх славних древніх і сучасних героїв, «бо з нами Бог»!

У ці святкові дні хочу привітати все духовенство нашої єпархії, усіх отців, що старанно служать Помісній Церкві та вірній їй пастві. Нехай Всемилосердний Господь благословляє ваше служіння, укріплює вас і допомагає залишатися добрими пастирями і зразком для всіх вірних і тих, хто в силу обставин перебуває поза спасительною огорожею Святої Церкви.

Хочу також привітати новообрану місцеву владу та жителів нашої області - всіх православних християн Тернопілля. Нехай Господь наш Ісус Христос, Який нині народжується у Вифлеємі, захистить нас від всякого зла, допоможе боротися з гріхом, утвердить у правдивій вірі та навчить істинної Любові до Бога і ближнього.

Нехай Новонароджений Младенець-Христос допомагає нам щиро та по-синівськи любити Бога та Його Святу Церкву, турбуватися за свою рідну землю, своїх братів і сестер українців та про всі інші народи, які мирно живуть на нашій Україні.

Нехай благословення Господа нашого Ісуса Христа, який приходить у світ заради нашого спасіння, завжди перебуває з усіма нами. Амінь!

Христос народився - Славимо Його!

**Нестор, архієпископ Тернопільський,
Кременецький і Буцацький**

**Різдво Христове
2015/2016 рік
м. Тернопіль**

*Богородице Діво,
Радуйся, Богородице Діво,
Радуйся, Богородице Свята!
Радуйся, Пречиста Божа Мати,
Хвала Тобі на небесах.*

*Діва Марія - Мати Ісуса Христа.
Богородице, дорога Твоя не проста
Богу вірно служила,
Благословенна Матінко Свята.*

*Радуйся, Матінко Божа,
Оспівана Ти у піснях.
Благословенний Плід утроби Твоєї
Благословенна Ти у жонах.*

*Радуйся, Пресвятая Діво,
Радуйся, Божа Мати,
Ти усім дорога
Нетлінна, Богородице Свята.*

*Радуйся, квітко Назарету,
Вітає Тебе Єлизавета.
Радуйся, Діво Благословенна,
Тобі славу співає вселенна.*
Бульчак Лідія,
с. Очеретне,
Кременецький р-н

*Сію, вію, посіваю...
Сію, вію, посіваю,
Щастя, радості бажаю.
Щоб завжди ваша хата
Була весела, щедра і багата.*

*Сію жито і пшеницю,
Сію всякую пшеницю.
Щоб на той Новий рік
Вродило краще, як торік.*

*Щоб зерна було доволі,
Щоб засіки були повні.
Щоб городина вродила.
Щоб Вас ніколи голова не боліла.*

*З Новим роком всіх вітаю,
Кращої долі українцям бажаю.
Хай ті біди й негаразди
Ідуть з України назавжди.*

*Щоб війна в нас закінчилась,
Щоб не стогнала землянка свята.
Щоб солдати втрат не мали,
Спокійно в сім'ях проживали.*

*Новий рік хай мирний буде,
Хай несе прибутки людям.
Хай нам доленька всміхнеться,
Все, що хочемо, хай вдається.*

*З Новим роком, українці,
З Новим роком, земляки!
Бажаю здоров'я всім міцного
І кохання неземного.*

Бульчак Лідія,
с. Очеретне,
Кременецький р-н

Передплачуйте газету «Лампада Православ'я». Передплатний індекс - 68709

ПРОТИ ЧЕРГОВИХ ПРОВОКАЦІЙ МОСКОВСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ

У четвер, 24 грудня 2015 року, із благословення Високопреосвященно-го Нестора, архієпископа Тернопільського, Кременецького та Бучацького, у прес-центрі Тернопільської єпархії УПЦ Київського Патріархату для місцевих ЗМІ було проведено прес-конференцію, присвячену темі сучасних міжконфесійних конфліктів у області, зокрема ситуації, що нині має місце в с. Кути, Шумського району.

В організованій прес-конференції взяли участь - прот. Євген Заплетнюк, представник Тернопільського єпархіального управління, прот. Миколай Бабій, благочинний Шумського району, прот. Василій Кравець, настоятель парафії св.прав.Анни с. Кути. А також, члени парафіяльної ради, зокрема її голова - Ярослав Мусійчук.

Історія церковної суперечки в селі Кути, як на наш час, - доволі буденна. Переконлива більшість парафіян місцевої громади Московського Патріархату вирішила покинути церкву-окупанта та приєднатися до Церкви свого народу - УПЦ Київського Патріархату. Для цього було чимало причин. Починаючи від аморального способу життя місцевого настоятеля, до відверто

цинічного небажання поминати в храмі під час богослужіння воїнів-героїв, які нині захищають нині кордони України від безбожної орди. Не в останню чергу далось взнати бажання вірян молитися рідною мовою, шанувати рідну історію, своїх славних предків і молитися за добре майбутнє нащадків у новій Україні, рівній серед інших, незалежній європейській державі. Все це несумісне з переконаннями московських прислужників.

До того часу, коли парафіяни села, які виступають за Помісну Церкву склали меншість, вони не заявляли ніяких претензій на місцеву культову споруду чи жодним іншим не виявляли своїх бажань позбутися московських духовних пут. Однак, вражені кількістю брехні та та лицемірства духовенства Московського Патріархату, колись невелика проукраїнська частина громади УПЦ МП дуже скоро стала більшістю в селі. Тоді вони й висловили бажання молитися в своєму храмі, який збудували власноруч - зводячи його не лише коштами, але й багаторічною власною працею. Зауважмо, у відсотковому порівнянні, нині віруючі Київського Патріархату складають 65 %. супроти 35% віруючих Московського Патріархату.

Зауважмо, що не бажуючи протистояння в селі, громада Київського Патріархату не вимагає цілковитої передачі храму собі у власність. Єдиним бажанням віруючих Української Церкви є можливість почергового богослужіння в сільській церкві та діалог у душі миру й братерства. Повне моральне право на що вони давно мають. Натомість, агресивно налаштовані симпатки Москви роблять усе можливе для того, щоб не допустити до храму ті родини, які не бажують служити окупанту. Найменші заклики чи спроби до конструктивного діалогу віруючими МП були зневажені. Натомість, за допомогою російських політехнологів та проросійських ЗМІ, ситуація в селі Кути представляється аудиторії, як спроба силового захоплення храму "розкольникими", гоніння на віру чи переконання.

Саме для того, щоб роз'яснити широкий громадськості реальний стан справ у місцевому селі, й було скликано дану прес-конференцію. Благочинний Шумського району прот.Миколай Бабій ознайомив присутніх із ситуацією, яка склалася в районі, де все більше зростають антимосковські настрої, відтак - продовжується вже незворотній процес запустіння храмів Російської Церкви, бо все більше громад виявляють бажання приєднатися до Київського Патріархату. Протоієрей Василій Кравець, настоятель парафії св. прав. Анни села Кути, розповів журналістам про реальний стан справ у ввіреному йому селі на конкретних прикладах. Надзвичайно цікавий виступ мав голова парафіяльної ради пан Ярослав Мусійчук. Підтверджуючи свою промову конкретними документами та матеріалами голова ради цілком переконливо довів, що нинішня громада Київського Патріархату не повинна молитися під дощем та снігом.

Підсумовуючи зустріч із представниками ЗМІ, протоієрей Євген Заплетнюк зауважив, що Київський Патріархат завжди готовий до співпраці та конструктивного діалогу з представниками всіх релігійних організацій, представниками влади та правоохоронних органів. Натомість, майже всі відомі випадки міжконфесійних протистоянь були викликані саме агресивністю та свідомими провокаціями представників Московського Патріархату. Більше того. Аналізуючи відомі конфлікти, які часто доходять до фізичного протистояння, майже завжди в них можна помітити зовнішнє втручання. Як чинити тій чи іншій громаді дається пряма вказівка з Києва чи Москви. Таким способом продовжується гібридна війна Росії проти України, однак цього разу з місця бойових дій, з фронту, її перенесено в церковну площину. Звісно, почергове богослужіння не завжди є найкращим варіантом вирішення ситуації в проблемних точках. Однак, дуже часто саме рівна можливість звершувати богослужіння почергово обидвом сторонам конфлікту - єдиний спосіб уникнути більшого зла, ненависті та розбрату.

ПРЕДСТАВНИКИ ТЕРНОПІЛЬСЬКОЇ ЄПАРХІЇ ВЗЯЛИ УЧАСТЬ В КРУГЛОМУ СТОЛІ В ПРИМІЩЕННІ ТЕРНОПІЛЬСЬКОЇ ОДА

У понеділок, 14 грудня 2015 року, в приміщенні Тернопільської ОДА відбувся круглий стіл на тему: «Проблеми медико-психологічної, духовної та соціальної реабілітації учасників АТО».

Метою заходу було бажання організаторів об'єднати зусилля медиків, психологів, духовенства всіх конфесій, соціальних праців-

ників у забезпеченні ефективної реабілітації учасників АТО та членів їх сімей.

Із благословення керуючого архієрея, Високопреосвященно-го Нестора, архієпископа Тернопільського, Кременецького та Бучацького, Тернопільську єпархію Української Православної Церкви Київського Патріархату на заході представляли митрофорний про-

тоієрей Євген Заплетнюк, духівник родин загиблих у АТО Тернопільщини та голова єпархіального відділу духовно-патріотичного виховання у Збройних Силах та інших військових формуваннях України прот. В'ячеслав Кізілов.

Підсумком роботи засідання стало прийняття спільної резолюції, яку підписали всі учасники круглого столу.

БОГОСЛУЖІННЯ ВЛАДИКИ НЕСТОРА В НЕДІЛЮ СВЯТИХ ПРАОТЦІВ

27 грудня 2015 року, в Неділю святих праотців, архієпископ Тернопільський, Кременецький і Бучацький Нестор очолив Божественну літургію у храмі Різдва Пресвятої Богородиці м. Тернополя. Його Високопреосвященству співслужили настоятель храму секретар єпархії прот. Олексій Головацький та клірик храму прот. Роман Луговий.

Після завершення Богослужіння владика Нестор проповідував про святих праотців та привітав релігійну громаду з наступаючими Різдвяними святами. За Богослужінням багато прихожан прийняли таїнство Сповіді та причастилися Святих Тіла та Крові Господніх. Серед причасників, традиційно, була велика кількість дітей.

БОГОСЛУЖІННЯ В ДЕНЬ ПАМ'ЯТІ СВЯТИТЕЛЯ МИКОЛАЯ

19 грудня, коли Православна Церква вшановує пам'ять святого Миколая, архієпископа Мир Лікійських Чудотворця, в університетському храмі Трьох Святителів було відслужено уставні богослужіння.

З благословення Святейшого Патріарха Київського та всієї Руси-України Філарета Божественну Літургію очолив викладач Богословського відділення архієпископ Тернопільський, Кременецький і Бучацький Нестор у співслужінні настоятеля храму прот. Миколая Щербаня, клірика храму прот. Миколая Лагодича, свящ. Володимира Зубілевича - головного редактора тернопільського єпархіального вісника «Лампада Православ'я», зав. канцелярією єпархіального управління Тернопільської єпархії, свящ. Богдана Сливки - настоятеля парафії св. пророка Іллі м. Заліщики Тернопільсько-Бучацької єпархії та свящ. Володимира Петрука - настоятеля парафії 12 апостолів м. Чернівці Кіцманської єпархії. Цього дня багато вірян причастилися Святих Христових Таїн.

Після відпусту владика Нестор виголосив проповідь.

Від так владика привітав з тезоіменництвом настоятеля храму прот. Миколая Щербаня та клірика храму прот. Миколая Лагодича.

З благословення Святейшого Патріарха Київського та всієї Руси-України Філарета, знагоди 40-річчя від дня народження, прот. Миколай Лагодич був нагороджений орденом святих Кирила та Мефодія.

За відродження духовності та утвердження Помісної Церкви, волонтерську та благодійницьку діяльність

ряд викладачів і студентів Богословського відділення та парафіяни університетського храму були удостоєні нагород УПЦ КП.

На молитовну згадку про це святкове богослужіння прот. Миколай Лагодич подарував владіці Нестору ікону преп. Нестора Літописця.

Святкове богослужіння завершилось помазуванням присутніх у храмі студентів і парафіян оливою, освяченою напередодні на всенічному бдінні.

БІЙЦІ БАТАЛЬЙОНУ СПЕЦПРИЗНАЧЕННЯ «ТЕРНОПІЛЬ» ПОЇХАЛИ В ЧЕРГОВЕ ВІДРЯДЖЕННЯ В ЗОНУ АТО

45 правоохоронців поїхали на 45 днів в зону проведення антитерористичної операції.

Українських захисників благословив благочинний Збарзького району прот. Іван Лесик, який разом із присутніми молився та попросив Божої опіки, настанови для українських захисників, щасливого повернення.

Дотримуватися дисципліни, законності та допомагати товари-

шам по службі, - з такими словами звернувся до бійців батальйону

спецпризначення «Тернопіль» виконуючий обов'язки начальника обласного управління поліції Олександр Богомол.

За словами голови Тернопільської облдержадміністрації Степана Барни, за час військових дій на Сході побувало уже близько п'яти тисяч бійців з Тернопільщини. Саме вони уже другий рік забезпечують мир та порядок на територіях Донецької та Луганської областей.

Передплачуйте газету «Лампада Православ'я». Передплатний індекс - 68709

Підготували свящ. Олег ГАХ, Максим ГЕРАСИМЮК, Ірина СКОРОБОГАТА, прес-служба Тернопільської єпархії

Митрополит Черкаський і Чигиринський УПЦ Київського Патріархату Іоанн: «Там, де йдуть бойові дії, люди стають простими, якщо хтось хитрує, це відразу виявляється»

Про необхідність та актуальність інституту капеланства, особливості відносин: військовий священник-солдат у зоні бойових дій та поза нею, вплив присутності священника на діяльність військового командування та на багато інших нагальних питань ми отримуємо відповідь у розмові з головою Синодального управління військового духовенства митрополитом Черкаським і Чигиринським Української Православної Церкви Київського Патріархату Іоанном.

Інститут капеланства - відповідь на сучасну потребу наших Збройних Сил. Зараз Збройні Сили є головним гарантом нашої свободи, незалежності, суверенітету, соборності держави. Ця сила складається з українців усієї України. Це є віруючі, також невіруючі, які, прийшовши на поле бою, потрапивши під обстріл, автоматично стають віруючими.

Колишні невіруючі просто не розуміли, що є Бог, але в ситуації військових дій починають про Нього думати і шукати відповіді на свої питання. Часто це є роздуми, які з'являються там, а тут їх не було, в тому числі проблеми сімейні, міжособистісні, сутнісні: «Що я тут роблю, навіщо воно мені?» В більшості випадків солдату нема з ким про це поговорити. Маючи священника, до якого є довіра, спостерігаючи за його діяльністю в зоні військового протистояння, з'являється емоційна близькість.

Солдати починають відкриватися і питання вирішуються, отримують відповіді, бачать просвіток, як пережити цей період. Тому практика показує, як і відгуки самих військових, наскільки необхідні зараз священнослужителі в зоні АТО. Священники потрібні, коли йдуть обстріли і коли обстрілів нема. Якщо нема чим зайнятися, солдат залишається один на один зі своїми проблемами, вони починають його мучити. Саме в цей час священник є той брат у Христі, про якого не знав, можливо, раніше це й воїн, який іноді крадькома приходив до священника, а потім уже й відкрито, коли бачить, що це така ж людина проста, як і вони, не гнушається почистити картоплю, чи поприбирати, порити окоп.

Священники знімають величезний тягар з командування, яке повинне або вирішити існуючі сьогодні проблеми, або вони дадуть негативні наслідки. Коли священник вирішує необхідні питання, командир розуміє, що ні психолог, ні працівник з особового складу не зміг би вирішити це, а священник зміг. Наприклад, той солдат, який приховив і казав: «Я застрелюся», приходив і казав: «Я застрелюся», приходив і

каже: «Вибачте, я був неправий, я буду виконувати свої обов'язки». Або проблеми сімейні: «От все, я нічого не хочу, у мене проблеми, я все кидаю і їду назад». Зі священником поговорив, священник, можливо, навіть поспілкувався з родиною по телефону, і ці питання налагоджуються.

Дзвонять командири і кажуть, що закінчується ротація священника, але обов'язково пришліть замість нього іншого. Це говорить про те, що без священника відчують недоукомплектованість своєї військової частини. Є такі, що дзвонять і кажуть: «Ми не відпустимо батюшку, поки ви не гарантуєте нам на заміну когось іншого».

Тепер уже Збройні Сили не уявляють себе без духовенства. Ми працюємо над тим, які мають бути майбутні Збройні Сили уже з духовенством: в якому форматі, в яких юридичних відносинах, яка законодавча база, матеріальне забезпечення. Є дві моделі: перша – це трудова угода між військовою частиною та священником як особою світською, де він буде мати свою постійну парафію та буде обслуговувати військову частину, отримуючи певну зарплатню. Ця система недосконала, тому не дає можливості священнику в будь-який момент поки-

нути громаду і послідувати за своїм підрозділом, бійцями.

Більш досконала система військового капеланства в більшості країн НАТО: священники є штатними одиницями підрозділу на повному державному забезпеченні як військовослужбовці, привірюючись до офіцерського складу, є соціальний пакет гарантій, вихід на пенсію, житло і коли полк, дивізіон вирушає у якомусь напрямку, священник слідує за своїми бійцями як військовий священник. Така система знімає з Церкви необхідність забезпечувати священників, дає змогу підготувати досвідчені священницькі кадри, бо далеко не кожен парафіяльний священник може стати військовим священником.

В армії є специфіка – священник повинен мати певну фізичну спортивну підготовку, розділяти будні солдат: підйом, зарядка, марш-кидки, мати розуміння тактики ведення бою і дій самого підрозділу, в разі необхідності замінити когось в керівництві. Звичайно, не виключенням випадків, які вказані в певних міжнародних документах. У нас таких положень нема, а є категорична заборона брати участь в бойових діях, носити зброю, можливо, будуть зміни в цьому підході. Бо сама по собі зброя не є осквернюючою священника, але може стати спокусою використати її.

Є священники, які дуже легко сходяться з бійцями, бувають такі, що важко, не відчують спорідненості, духовної єдності, не можуть налагодити контакти. Це залежить суто від характеру священника, його простоти. Там, де йдуть бойові дії, люди стають простими, якщо хтось хитрує, це відразу виявляється. Ті священники, які відчують, що на фронті

їхня паства, її життя залежить від нього, бойовий дух, здатність, готовність захищати Батьківщину і народ, ті священники вирушають добровольцями у зону АТО.

В основі уникнення служіння в зоні бойових дій лежить, я вважаю, недостатність любові до Батьківщини і відповідальності перед авторитетом Церкви. Наша присутність зараз в цьому небезпечному місці впливає на те, чи взагалі ми потрібні нашо-му народові та державі. Якщо ми потрібні, то хочемо, щоб нас поважали, любили, запрошували на заходи, слухали, що ми вчимо. Ми повинні показати це на ділі в найбільш небезпечному зараз місці – зоні АТО.

Якщо ми там з нашими воїнами, значить вони повернуться назад, і ми тут будемо їм потрібні. А якщо вони нам там не потрібні, то ми їм тут не будемо потрібні. Якщо йде перший благочинний в зону АТО, то у священників нема вже достатньо аргументів, щоб не йти. Хіба хронічні хвороби, бо там вони ще загострюються, і священник буде тягарем, а не помічником.

Наші священники мене дуже радують, про них треба написати книги, фільми зняти, закарбувати в історію. Є у нас приклад, коли священник сивий, понад 50 років, готувався до поїздки, пройшов тактичну медицину, а на пероні підвернув ногу так, що була тріщина, але сів на потяг, полежав у госпіталі кілька тижнів уже на Сході і казав: «От як мені не піти: у мене діти, онуки, вони мене спитають як священника: «Батьку, діду, а що ти зробив, коли було тяжко Україні як священник? От ти вчиш любити ближнього, Батьківщину... а мені не буде що відповісти».

Ірина Скоробогата
для єпархіального вісника
«Лампада Православ'я»

**ДЗВОНЯТЬ КОМАНДИРИ І
КАЖУТЬ, ЩО ЗАКІНЧУЄТЬСЯ
РОТАЦІЯ СВЯЩЕНИКА, АЛЕ
ОБОВ'ЯЗКОВО ПРИШЛІТЬ ЗА-
МІСТЬ НЬОГО ІНШОГО. ЦЕ ГО-
ВОРИТЬ ПРО ТЕ, ЩО БЕЗ СВЯ-
ЩЕНИКА ВІДЧУВАЮТЬ НЕДО-
УКОМПЛЕКТОВАНІСТЬ СВОЄЇ
ВІЙСЬКОВОЇ ЧАСТИНИ. Є ТАКІ,
ЩО ДЗВОНЯТЬ І КАЖУТЬ: «МИ
НЕ ВІДПУСТИМО БАТЮШКУ,
ПОКИ ВИ НЕ ГАРАНТУЄТЕ НАМ
НА ЗАМІНУ КОГОСЬ ІНШОГО».**

ЖИТТЯ СЯТИХ

Свята рівноапостольна Ніна народилася біля 280 року в Каппадокії. Її батько був знатного роду і доводився родичем святому великомученику Георгію. Мати, яку звали Сусанною, була сестрою Патріарха Єрусалимського.

З дванадцяти років Ніна виховувалася в Єрусалимі.

Одного разу вона зацікавилася долею нетлінного Хітона Господнього і прочитала, що він, за переказами, був перенесений до Іверії, давня назва Грузії.

Ніна почала молитися до Пресвятої Богородиці, просячи її допомоги в апостольському служінні і набутті Хітона Господнього. Діва Марія з'явилася дівчині уві сні, вручила хрест із виноградної лози і направила до Іверії, обіцяючи своє заступництво.

Патріарх Єрусалимський благословив

Пам'ять святої рівноапостольної Ніни, просвітительки Грузії

Ніну на подвиг апостольського служіння. Дивом уникнувши шляхом мученицької смерті від вірменського царя Тиридата,

вона прибула до Грузії близько 319 року.

У Мцхеті, стародавній столиці Грузії, проповідниця знайшла притулок у сім'ї бездітного садівника і своїми молитвами вона допомогла його дружині звільнитися від безпліддя і увірувати в Христа.

Слава про Ніну поширилася в околицях.

У день Преображення Господнього після молитви святої Ніни буря зруйнувала і скинула з високої гори язичницькі ідоли. Пізніше свята Ніна зцілила від важкої хвороби грузинську царицю Нану. Приймавши хрещення, та стала ревною християнкою.

Цар Міріан, за намовою язичників, ледь не піддав святу Ніну жорстоким мукам. Її врятувало те, що померкло сонце і непроглядна імла вкрила місто. Цар раптово осліп, а вражена жахом свита почала благати своїх язичницьких ідолів про по-

вернення денного світла, але марно. Тоді вони звернулися до Бога. Морок миттєво розсіявся, і засяло сонце.

Цар Міріан, зцілений святою Ніною від сліпоти, прийняв хрещення разом зі своєю свитою. На тому місці, де святій Ніні відкрився Хітон Господній, збудували перший у Грузії християнський храм.

В 324 році візантійський імператор Костянтин на прохання царя Міріана надіслав до Грузії єпископа, двох священників і трьох дияконів, і в країні остаточно утвердився християнство.

Отримавши звістку про близьку смерть, свята Ніна попросила царя Міріана надіслати до неї єпископа Іоанна.

Разом з єпископом прибув і сам цар разом з всім духовенством.

У смертного одра святої Ніни вони стали свідками багатьох зцілень.

Підготував Іван Бородайко

Подяка

Тернопільська єпархія Української Православної Церкви висловлює вдячність усім жертводавцям, які долучилися до акції «Миколай для солдатів із зони АТО»

Завдяки небайдужим жителям міста та області вдалось зібрати понад 50 тон матеріальної допомоги: одяг, продукти тривалого зберігання, засоби гігієни, солодоші та інші гостинці, які емоційно та фізично зігріли наших захисників.

Особливо щира подяка школярам, які написали теплі, гарні слова для бійців у своїх листах до солдатів, які наші хлопці читали зі сльозами вдячності та розчулення на очах.

П'яний свічки не поставить...

1. Чи Церква забороняє у дні строгого посту, такі як Надвечір'я Різдва Христового, вживати спиртні напої?

Церкві віддавна відомо слово «тверезість». Але правда полягає в тому, що під «тверезістю» вона розуміє щось багато глибше, ніж звичайне утримання людини від вживання психотропних засобів чи алкогольних напоїв.

Після того, як у світ, а передовсім у людську природу увійшов гріх, люди мають замутнений розум уже які тільки народяться. Власне, після гріхопадіння Адама та Єви наше життя на землі полягає в тому, щоб визволитися від цього помутніння добрим християнським життям, повернути собі втрачений рай та відновити особисті стосунки з Богом. Тому, спосіб життя людини, при якому вона перестає шукати такого ідеалу, Церквою, звісно ж, не схвалюється.

Навпаки. Церква вважає тверезість особливою рисою християнського благочестя, яка полягає в уважному ставленні люди до свого духовного життя, тобто в ухилинні від гріха та прагненні до святості. Безперечно, вживаючи алкоголь чи подібну отруту, людина разом із пасивним самогубством тіла наносить шкоду і своїй безсмертній душі. Так, замість того, щоб стати богоподібною, людина уподібнюється тваринам, а часто й перевершує їх у своїй дурості та глибині падіння.

Коли глина лежить у власній багнюці, то в цьому нема нічого дивного. Дивно, якщо людина, що навчилася читати, писати та рахувати, і навіть літати в космос і вести сторінку в соціальних мережах, може довести себе до такого ж стану.

Відтак, якщо ми говоримо про шкідливість такого гріха взагалі, то що вже казати, коли це робиться в особливо священні хвилини – в час святого посту. Надвечір'я Різдва – це апогей нашого сорокаденного різдвяного шляху. Уявіть собі спортсмена, який довго готувався до змагань. Під час виступу він швидко обганяє усіх своїх суперників, але перед самими

фінішем зупиняється, і чомусь лягає на бігову доріжку, зручно вмоштуючись для снання. Щось дуже схоже роблять люди, які часто й без алкоголю недалекого розуму, наважуються порушувати піст.

2. Деякі священники кажуть, що дозволяється вживати небагато вина. Чи так є насправді?

Якщо цей священник живе та служить в одній із країн Близького Сходу, тоді дійсно, з уваги на особливості тамтешнього клімату та взагалі – звичного для людей меню, вживання невеликої кількості натурального вина може мати навіть певні медичні показання. Якщо ж цей священник не з Близького Сходу, а зі Сходу Львівської області, то швидше за все він сам пияк і такими «порадами» шукає собі однодумців.

Ми повинні знати, що алкоголь – це отрута. А отрута шкідлива в будь-яких кількостях. Алкоголь вбиває клітини головного мозку, які ніколи не відновляться. Принаймні, вони роблять це так повільно, що люди помирають швидше. З цього погляду кожен пияк – самогубець. До речі, в окремі часи історії впертим алкоголікам Церква відмовляла навіть у християнському відспівуванню та мала в цьому рацію, бо й дійсно – де духовна обережність, а де свідоме труїння себе сивушними маслами!

Великий український святий Димитрій (Туптало) у свій час написав неймовірно цікаву та актуальну, навіть до нашого часу, проповідь про пияцтво, в якій дуже гарно описує сходинки деградації людини, яка опускається до пияцтва. Порівнюючи плоди алкоголізму до 10-ти виноградних плодів, святий Димитрій показує нам, як крок за кроком людина, що зловживає алкоголем втрачає людське лице. На жаль, у нас немає багато місця для розлогого цитування цього чудового твору, але я заохочую всіх пошукати його в мережі – його часто передрукують.

3. Як розцінювати те, що деякі вірні після вечері, яку за-

пивали алкоголем, приходять на службу ще не зовсім тверезими?

Це можна розцінювати лише, як крайню степінь духовної та фізичної деградації людини. Безумовно такий вчинок – це наруга над святинею. В таких випадках менше гріха буде залишитися вдома, «переспатися», та привести себе до ладу.

Наші обряди та церковні богослужіння – це все засоби для спасіння. З їх допомогою ми маємо освятитися. Тому, не варто жити в світі ілюзій, намагаючись за всяку ціну потрапити до Церкви, посилаючись на дотримання національних або церковних традицій. Алкоголізм – це не українська традиція. І тим більше, вона немає нічого спільного з вірою.

Зате пияцтво має безпосередній зв'язок із злими силами. Перш ніж диявол змусить важко згрішити, тих кого можливо, перед ним він ще й змусує налити собі чарку. Людина з замутненим розумом робить дурниці з більшим азартом та сміливістю.

Задурманений стан блаженства, якого всі так шукають під час п'янки – це ознака глибокої внутрішньої пошкоженості людини. На інтуїтивному рівні людина відчуває, що теперішнє життя – це зовсім не те, до чого повинна вона прагнути. Однак, замість того, щоб зробити правильні висновки з цього, та шукати втрачений рай у храмі Божому, свій рай вона шукає на дні чарки.

Церква, як і світська медицина, вважає алкоголізм серйозним захворюванням. Однак, на відміну від світської медицини, ми не тільки можемо констатувати сам факт хвороби. Церква впродовж двох тисяч років володіє дієвим інструментарієм для того, щоб вилікувати людину, очистити та освятити. Позбавити від жодних хвороб, не тільки духовних, але й фізичних. Церква це духовна лікарня. Але вилікуватися тут можна лише добровільно, докладаючи свідомих зусиль. Помагай нам у цьому, Боже!

Митр. прот. Євген Заплетнюк

*Миколай мандрує світом
Він дарує чемним дітям
те про що їх світлі мрії.
Не забуде він нікого
ні хорошого, ні злого.*

Святий Миколай-Чудотворець, архієпископ Мирлікійський, належить до найвизначніших святих християнської церкви. Його люблять і шанують на Заході та Сході. З особливим нетерпінням чекають на день пам'яті святого діти, бо для них це означає веселе свято й подарунки. Очікували Св. Миколая і у храмі Святих Апостолів Петра і Павла дитяча громада села. Свято-Миколаївське бдіння розпочалось із подячного молебня, який відслужив настоятель храму прот. Андрій Курило. Після молитвосліву отець виголосив науку- засівав добірний церковним зерном у душах парафіяльних дітей, розповідаючи про життя Архієпископа Миколая. Уся малеча, затамувавши подих, слухала священника. Парох виголосив подяку дітям, татусі яких перебували у зоні АТО, - це Ігор Хомик, Михайло Заболотний і Роман Пелих. Далі слово взяла ведуча та режисер святкової палітри Ольга Кульбаба, котра запрошувала Святого Миколая у рідну церкву. Усі присутні затамовують подих від гучного стукоту у парафіяльну браму, «дзвонять дзвоники з небес, поспішає Архієпископ Миколай». Попереду прямують ангелики, несучи у руках важкі небесні книги: біла-«Реєстр чемних дітей»; чорна- «реєстр шибеників». Ангелики так потомилися від важкої ноші, що аж крила опадали. І ось розгортає старець Божий книги свої і переглядає імена чемних та нечемних діток. Довідавшись, що усе добре занотували його помічники – ангели: Софія Хомик, Інна-Марія Комар і Діана Леськів, чудотворець промовляє: «Ану, діти, покажіть, що вмієте, що знаєте: пісні, віршики, молитви!»

Своїми талантами розважала гостей вся малеча парафії. Всі поезії були про єдину країну- Україну. Дуже втішався старець Божий, зазираючи у Реєстр шибеників, що ніхто з цієї громади не вписаний у цю чорну книгу. Архієпископ Мирлікійський визначив, що це велика копітка праця отця Курила і матерів, які обірують свої молитви до стін Христа Спасителя у Божому Храмі. На завершення молитовного бдіння отець подякував всій громаді, зокрема мистецькому керівникові «Писанки» Ользі Кульбабі, акторами, які виконали роль ангелів. Усе молитовне чужання супроводжувалося мелодійним співом хору «Осанна». Останній акорд - щира подяка парафіяльній раді церкви за солодкі подарунки усім юним мешканцям села. Святкове дійство закінчилося піснеспівом «Ой хто, хто Миколая любить» у виконанні учасників хору «Осанна».

Христіана-Марія Біла,
учасниця Дитячого Театрального
колективу «Писанка»
с. Мовчаніка Підволочиського р-ну

ІННОВА ПІТА

1 січня 1962 р. народився прот. Валерій Пашко (Церква Покрови Божої Матері смт. Гримайлів Гусятинського р-ну, Церква Собору Пресвятої Богородиці с. Буцки Гусятинського р-ну)

1 січня 1977 р. народився прот. Олександр Страхарчук (Церква Святого Миколая Чудотворця с. В. Дедеркали Шумського р-ну)

2 січня 1951 р. святкує 65-ти річчя прот. Богдан Піскорський (Церква Різдва Св. Іоана Хрестителя с. Могильниця Тербовлянського р-ну, Церква Св. Трійці с. Стара Могильниця Тербовлянського р-ну)

2 січня 1959 р. народився прот. Петро Терешук (Церква Св. Кн. Володимира Великого м. Бучач)

2 січня 1964 р. народився прот. Володимир Борис (Церква Св. Вмч. Параскеви с. Доброводи, Церква Введення в храм Пресвятої Богородиці с. Чумалі, Церква Св. Вмч. Дмитрія Солунського с. Новики Збарзького р-ну)

2 січня 1967 р. народився прот. Нестор Чайковський (Церква Св. Вмч. Дмитрія Солунського с. Дуліби Бучацького р-ну)

2 січня 1982 р. народився свящ. Володимир Гураль (Церква Св. Бориса і Гліба м. Тернопіль)

3 січня 1960 р. народився прот. Володимир Антонович Мостовий (Церква Чуда Архистратига Михаїла, с. Зубрець Бучацького р-ну)

7 січня 1979 р. народився прот. Богдан Статкевич (Церква Св.Вмч. Дмитрія Солунського с. Івашківці Збарзького р-ну.)

13 січня святкує 30-ти річчя свящ. Василь Шадий (Свято-Троїцький собор смт. Підволочиськ)

15 січня 1971 р. народився прот. Іван Осейко (Церква Св. Арх. Михаїла с. Чистоподи, Церква Успіння Пресвятої Богородиці с. Ратиці, Церква Чуда Арх. Михаїла с. Пісчани Зборівського р-ну)

18 січня 1959 р. народився прот. Олександр Базиляк (Церква Свв. Апп. Петра і Павла с. Стрийка Збарзького р-ну)

18 січня 1975 р. народився прот. Сергій Борис (Церква Різдва Пресвятої Богородиці с. Турильче, Церква Св. Преп. Антонія Печерського с. Підпилип'я, Церква Св. Вмч. Дмитрія Солунського с. Вербівка Борщівського р-ну)

19 січня 1960 р. прот. Андрій Карпець (Ц. Перенесення молей Свт. Миколая Чудотворця с. Зелене, Ц. Св. Рівноап. Кн. Володимира Великого с. Паївка, Ц. Різдва Пресвятої Богородиці с. Лежанівка Гусятинського р-ну)

21 січня 1967 р. народився прот. Михайло Деміда (Церква Св. Арх. Михаїла с. Завалів, Церква Св. Вмч. Юрія с. Заставче, Церква Різдва Пресвятої Богородиці с. Затурич Підгаєцького р-ну)

22 січня 1973 р. народився прот. Петро Біляшевич (Церква Вознесіння Господнього с. Романове Село, Церква Покрови Пресвятої Богородиці с. Травневе Збарзького р-ну)

22 січня 1984 р. народився свящ. Сергій Загальський (Собор Воскресіння Христового м. Тернопіль)

23 січня 1952 р. народився прот. Володимир Новоженець (Церква Святої Трійці с. Татаринці, Церква Св. Архистратига Михаїла с. Якимівці Лановецького р-ну)

28 січня 1975 р. народився прот. Руслан Мельник (Ц. Успіння Пресвятої Богородиці с. Поділля Підволочиського р-ну)

ЯЗНАДІЯ ПРАВОСЛАВ'Я

Щомісячник Тернопільської єпархії УПЦ КП

Свідцтво про реєстрацію ТР 596-196 Р від 12.09.2012 р. видане головним управлінням юстиції у Тернопільській області. Передплатний індекс – 68709.

Засновник – Тернопільська-Бучацька єпархія УПЦ КП.
Видавець – ПП Андрійшин В.П.,
м. Тернопіль, вул. Карпенка, 15/38, тел. 0(96) 927-01-27

Головний редактор –
священник Володимир ЗУБІЛЕВИЧ, тел. 0 (97) 744-81- 38
Журналісти – Іван Бородайко, Максим Герасимюк, Ірина Скоробогата.
Верстка, дизайн – Олег Кіналь, Тарас Савчук.
Адреса редакції: вул. Федьковича, 14, м. Тернопіль, 46008
Телефон редакції: тел. 0 (352) 42-40-38, e-mail: gazeta@cerkva.te.ua

Точка зору авторів може не відповідати позиції редакції.
При передрукуванні матеріалів посилання на газету обов'язково.
За факти та цитати, наведені в статтях, відповідають автори.

Віддруковано - ПП Беневит, м. Чернілі, вул. Лесина, 31.
Замовлення № _____, Тираж – 2500 прим.